



Rachel
Van Dyken

New York Timesi bestsellerite autor

verguta

POISSMEES

Originaali tiitel:
Rachel Van Dyken
The Playboy Bachelor
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või juba surnud isikute, sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Rachel Van Dyken
This edition published by arrangement with Grand Central
Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D12389520
ISBN 978-9949-82-692-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Kristinile, Jillile, Jessicale, Lizale ja Laurenile – aitäh,
et hoidsite mind selle raamatu kirjutamise ajal mõistuse juures
ja tegite selle vapustavaks!*

TÄNUSÕNAD

Olen nii tänulik, et saan teha midagi, mida armastan!

Jumal on helde ja ma tänan teda iga päev, et saan ärgata ja kirjutada – see ei lase mul sõna otseses mõttes õhtuti uinuda, sest olen sellest nii elevil!

Minu perekond, Nate, Thor – te olete parimad, keda ma tahta võiksin. Nate, aitäh, et võtad Thori enda hoolde, kui ma pean kirjutama, ning põhimõtteliselt oled aidanud mul kirjutada iga raamatut – ja oled lasknud mul nutta, kui olen masenduses, sest tegelaskuju EI kuula mind. Sina, mu elukaaslane ja imeline sõber, hoiad mind mõistuse juures. Mul on nii hea meel, et sa oled meie pojale eeskujuks!

Minu toimetaja Amy – mul on tunne, et need raamatud on mind tagant sundinud. Aitäh sulle, et sa ei lasknud mul vähemaga leppida ja tegid minust parema kirjaniku!

Erica – maailma parim agent! Ootan alati meie jutuajamisi ja tean, et viimased aastad on olnud pidev töö ja vaev. Aitäh, et oled alati mulle toeks ja selline imetore sõber. Tean, et mu raamatud on parimates kätes – ja ma olen nii tänulik, et sa mu ellu kuulud!

Lauren Layne, tuntud ka kui naisuke – ära MITTE KUNAGI oma telefoni ära kaota. Arvan, et me vahetame sõnumeid rohkem kui keegi teine mu tuttavatest, aga see on alati minu kaine mõistuse seisukohalt hädavajalik. Aitäh musile, et ta lubas Laurenit laenata, ja järgmine kord New Yorki tulles ootan viskit.

Jill, minu vapustav abiline/õde/publitsist/aju – sa teed kõike ja ma oleksin sinuta arvatavasti kadunud hing!

Rockstars of Romance – aitäh järjekordse uskumatu tuuri ja välksõja eest. Te teate alati kõike. Lisa, sinuga on nii tore koos töötada ja ma olen sinu eest nii tänulik!

Liza, Kristin, Jessica, aitäh, et loete kõiki mu tekste ega vihka neid ka siis, kui saadan teile varahommikul sõnumi: Kas te olete juba seda peatükki lugenud? On see nõme?

Angie, Danae, Heather, mu perekond ;) Armastan teid väga!

Ja kõik Rockin' Readers. Meil on tõepoolest Facebooki parim grupp. See on nagu perekond ja ma armastan teid väga! Aitäh, et ergutate mind alati ja aitate mind mu projektides!

Lõpetuseks tänan lugejaid, blogijaid ja vapustavaid inimesi, kes võimaldavad mul teha seda, mida ma armastan. Aitäh, et loete. Teil pole aimugi, kui väga ma teie lojaalsust hindan!

Kui tahate kõigi mu raamatutega kursis olla, saatke sõnum MAFIA numbrile 66866, ja te olete automaatselt minu uudiskirja tellija!

PROLOOG

Phoenix, Arizona

Suvi 2006

Margot üritas noormeest mitte vahtida.
Sama üritasid muidugi kõik tüdrukud nende maaklubis.

Ta vajus üleoleva muigega tooli seljatoele, kui temast paremal kostis vali plärtsatus. Grillipeol viibis vähemalt kaksikümmend inimest, kes kõik naersid, sõid, ujusid.

Ja siis oli Margot.

Kes luges.

Ta kiikas veel korra üle raamatu serva.

Vähemalt ta lubas endale, et see on ainult üks kord.

Tema parim sõber jumaldas tähelepanu.

Margot vihkas seda.

Võib-olla nad sellepärast sobisidki?

Tema luges ja Bentley võlus maailma oma naeratuse ja väikese lohukesega suu paremal küljel.

Kõhus keeras.

Ta peab lõpetama noormehe naeratusele mõtlemise, sest see tähendas peaaegu alati, et ta hakkab mõtlema ka tema täiuslikule saledale kehale ja täiuslikele juustele.

Kõik olid Bentley sarmi lummuses, tema ise kaasa arvatud, mis tegi asja ainult hullemaks.

Nad olid sõbrad.

Parimad sõbrad.

Ei enamat.

„Kas sa üldse loed seda?“ küsis Brant tema kõrvale istuma vajudes. Bentley kaksikvend oli sama võluv, aga mingil põhjusel oli temaga alati palju lihtsam rääkida. Võib-olla sellepärast, et Brant ei tekitanud temas tunnet, et nende vahel võiks olla midagi enamat.

Tema pilk ei peatunud Margot' l pikemalt nagu Bentley oma.

Uhh. Võib-olla oli Margot viimasel ajal asju ette kujutanud.

„Ma loen.“ Ta neelas vale alla ja heitis Bentleyle vargsi veel ühe pilgu.

Mehe madal naer kandus temani ja siis vaatas Bentley talle otsa nii pingeliselt, et Margot' süda hakkas rinnus tugevasti pekslema ja iiveldustunne kerkis kurku.

„Sa peaksid seda talle ütleva,“ sõnas Brant vaikselt, kui Bentley hakkas nende poole tulema.

Margot teeskles teadmatust. „Mida?“

„Et sa oled temasse armunud.“

„Ei ole.“

„Oled jah.“

„Brant...“

„Õnn kaasa!“ Brant pilgutab silma, patsutas Margot' t mänglevalt pea peale ja loivas venna poole. Nad tegid oma imelikku peanoogutuseasja, mis nägi välja palju lähedam, kui pidanuks, ja siis peatus Bentley viimaks tema ees.

Margot kõhatas ja teeskles, et loeb oma romaani – täpselt sama lehekülge, mille oli ette võtnud sel hetkel, kui Bentley Wellington oma enesekindla olekuga õue astus. Enesekindlus sobis poisile.

Hinga.

Hinga, lollpea!

Nina kaudu sisse.

Suu kaudu välja.

Bentley oli tema parim sõber, taevast hoidku! Margot oskas temaga normaalselt juttu ajada ka ilma minestamiseta.

Miks see järsku siis teistsugune tundus?

Täis elektrit?

Jah, need armastusromaanid hakkasid tema reaalsustaju moonutama.

„Hei, Margot.“

Huuled närvilises naeratuses värisemas, tõstis Margot pilgu ja piiksatas: „Hei sullegi.“

Hei? Sullegi?

Ta ägas endamisi, kui Bentley vaikselt turtsatas ja tooli tema kõrvale tõmbas.

Nende ümber jätkus iseseisvuspäeva tähistamine maaklubis, kuhu nende mõlema perekond kuulus, nagu polekski tema maailm äsja noormehe lähedusest viltu vajunud.

Grillipidu oli pealesunnitud traditsioon, mis oli aastatega hullemaks läinud, ennekoike seetõttu, et kõik tema ümber näisid täiskasvanulikumaks saavat. Tüdrukutel olid ilusad vetruvad heledad juuksed, täiuslikult vormitud käsivarred ja ümarad puusad. Poistel sensuaalsed huuled, kõhulihased ja lihaselised käsivarred.

Ja siis oli Margot.

Nagu eelmise mõtte tõestamiseks vajus tulipunane juuksesalk krunnist välja õlale.

Bentley pilk kinnitus juuksesalgule ja enne kui Margot jõudis selle kõrva taha lükata, sirutas noormees käe ja hõõrus seda sõrmede vahel.

„Ma jumaldan su juukseid,“ sosistas ta.

Margot' suu vajus lahti, kui teda tabas kuumalaine, mis jõudis lõpuks põskedeni. „Asi on mu palsamis.“

Tapke mind kohe. Palsam? Tõsiselt?

Bentley muigas ja lasi käe alla. „Järjekordne armastusromaan? Sa oled neid viimasel ajal ahminud nagu šokolaadi.“ Ta kumardus lähemale. „On see sinu appihüüd? Kas sa vajad oma ellu natuke romantikat?“

Margot'l oli keeruline mitte vahtida oma värisevaid käsi ja mitte mõelda asjaolule, et romantikat soovis ta üksnes inimeselt, kes vaatas teda nii, nagu ta oli alati unistanud. „Vahel on unistamine parem kui reaalsus.“

„Oled kindel?“ andis noormees vastu, nihkudes lähemale, kuni nende reied puutusid kokku.

„Ütle sina.“

Noormehe sinistesse silmadesse tekkis üllatus ja siis kandus tema pilk järsku Margot' taha.

Margot taipas hetkega, miks.

„Jennifer.“ Bentley naeratas ja tema aeglane heakskiitev pilk ei jäänud Margot'le märkamata, kui noormees viimaks tõusis ja käe sirutas. „Kuidas su suvi läheb?“

„Jubedalt. Mu ema on vastik ja mul on igav.“ Jennifer surus kanna maasse ja heitis siis pilgu Margot'le. „Tere, Marg.“

Marg. Margot vihkas seda hüüdnime.

„Hei, Jenn...“

„Uhh, kas teadsid, et ma olen pärast eilset õhtut koduarestis?“ Jennifer andis käekotiga Bentleyle laksu vastu rinda. „Loodetavasti oli asi seda väärt.“

Tõrjutu tunne tabas Margot't nii kiiresti ja jõuliselt, et hingata oli peaaegu võimatu.

Eile õhtul?

Bentley oli eile õhtul Jenniferiga ja ajas nüüd talle ligi?

Noormees tõmbus tema kõrval jäigaks ja kehtas ükskõikselt õlgu, tõustes ja pannes käe Jenniferile õlgadele. „Järgmine kord olen ettevaatlikum.“

Järgmine kord.

Nagu järgmine kord tuleks.

Nagu see, mis oli nende vahel äsja juhtunud, olnuks vaid järjekordne näpatud hetk, kus Margot' lootused Bentley kallite kingade all puruks litsuti.

Pisarad kipitasid silmis.

Margot keeldus neid valamast.

„Pärast näeme, punapea.“ Bentley pilgutas talle silma. „Hiljem kohtume, eks? Sinu või minu juures?“

Häh? Nad polnud mingeid plaane teinud.

Tundus, et Jenniferi see ärritas.

Margot ajas end sirgu, kehtas õlgu ja vastas: „Lähme seekord sinu juurde.“

Eelmisel nädalal olid nad kaks õhtut järjest vaadanud õudusfilmide maratoni – arvatavasti mitte selline maraton, millega

Jennifer ja Bentley olid tegelnud, aga Jennifer ei pea ju üksikasju teadma. Eks?

„Tore. Näeme!“

Margot ohkas Bentleyle ja Jenniferile järele vaadates igatsevalt. Raamat oli unustatud.

„Nii et päris katastroof see ei olnud?“ Branti hää ehmatas Margot' poolsurnuks ja ta oleks äärepealt lamamistoolilt maha kukkunud. „Sa naeratad liiga laialt, et see saaks teeseldud olla.“ Brant tuli ümber tooli ja istus taas, pannes käed rinnale risti.

„Ei. Me saame pärastpoole kokku.“

Branti naeratus kustus. „Ole ettevaatlik.“

„Ettevaatlik? Ta on sinu vend ja minu parim sõber. Usu mind, ma tunnen teda.“

„Siiski mitte kõike.“ Branti hääles oli hoiatav noot. „Ole... ettevaatlik. Muud ma ei palu.“

„Jah, aitäh, paps. Ma kohe tegelen sellega.“

Brant surus käe rinnale. „Ai.“

Nad lagistasid naeru, kui Margot' vanaema teda hüüdis.

„Margot!“ karjus vanaema ukselt. „Margot!“ Tema hää l kõlas hädaldavalt. „Margot!“

Vanaema oleks Margot' ja Branti poole tulles äärepealt basseini kukkunud. Nad vahetasid pilgu ja tõttasid tema juurde.

„Mis juhtus?“ küsis Margot.

Vanaema hingas välja ja kortsutas siis kulmu.

„Vanaema, mis viga?“

Vanaema sikutas oma pärlikeed ja raputas pead, nõjatudes raskelt vastu Branti. „Sa pead oma vanemad ära tooma.“ Ta ulatas Margot'le oma uhiuue Mercedese võtmed. „Ja ära minu pärast muretse. Ma väänasin jala välja. Seal oli auk.“

See selgitas lonkamist. Kui kusagil oli auk, siis võis kindel olla, et vanaema leiab selle üles.

Või postkasti.

Või telefoniposti.

Või midagi muud, mis on talle ohtlik. Vanaema keeldus prille kandmast, ehkki vajas neid hädasti. Niisama lihtne see oligi.